

Arrest

nr. 156 736 van 20 november 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 januari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 december 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 januari 2013 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. AVAKYAN, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient bij schrijven gedateerd op 16 november 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 6 december 2012 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden verzoeker op 17 december 2012 ter kennis gebracht.

De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.11.2011 met aanvullingen dd 01.09.2011, 09.11.2011 en 10.08.2012 werd ingediend door:

[A.,M.]

nationaliteit: Marokko

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij [M.] BVBA, d.d. 12.10.2009 en 01.07.2012. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 28.08.2012, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams gewest d.d. 18.10.2012 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden. Dat betrokkene hier zo lang verbleef is louter het resultaat van zijn eigen houding, aangezien hij nagelaten heeft gevolg te geven aan de verschillende bevelen om het grondgebied (dd 24.06.2007, 29.06.2008 en 18.05.2009) te verlaten. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kon verblijven. Het feit dat betrokkene geen gevolg gaf aan deze instructies impliceert dat hij illegaal in het land verbleef. Om die reden kan het feit dat betrokkene sinds 2003 in België zou verblijven en hier ondertussen geïntegreerd zou zijn, (betrokkene heeft cursussen Nederlands gevolgd, legt een arbeidsovereenkomst voor en is werkwilbig, en legt getuigenverklaringen voor), niet voldoende zijn om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten luidt:

“In uitvoering van de beslissing van [C. A.], Attaché gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[A.,M.] [...], nationaliteit Marokko

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ *1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten Niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum”.*

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wijst de Raad erop dat in het belang van een goede rechtsbedeling degene die op de rechter een beroep doet voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635; R. STEVENS, 10. *De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak*, Brugge, die Keure, 2007, 65-71). Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht. Hij duidt in zijn verzoekschrift de samenhang niet. Ter terechtzitting gevraagd alsnog de samenhang te duiden, brengt hij geen argumenten naar voor.

Verzoeker toont aldus een voldoende samenhang tussen de bestreden beslissingen, die elk op een andere juridische en feitelijke basis berusten, niet aan. De Raad benadrukt in dit verband ook dat de eventuele nietigverklaring van de ongegrondheidsbeslissing op zich niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten hierdoor in het gedrang komt. De eventuele nietigverklaring van de ongegrondheidsbeslissing heeft tot gevolg dat verzoeker opnieuw wordt teruggeplaatst in de situatie van een hangende verblijfsaanvraag en leidt zo niet tot de vaststelling dat hij tot enig verblijf is gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden.

In deze situatie, waarin verscheidene vorderingen waarvan de samenhang niet wordt aangetoond in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, zijnde de beslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet – die in casu ook kan worden weerhouden als de belangrijkste – ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

De Raad dient daarenboven vast te stellen dat verzoeker ook geen enkel middel ontwikkelt dat duidelijk is gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 december 2012. Gelet op deze vaststelling dient niet langer te worden ingegaan op de exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep in zoverre dit is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten zoals deze door verweerder wordt opgeworpen in de nota.

3. Onderzoek van het beroep in de mate dat het is gericht tegen de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard (hierna aangeduid als de bestreden beslissing)

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 9 en 10 van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers (*BS* 21 mei 1999), van het koninklijk besluit van 9 juni 1999 houdende de uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers (*BS* 26 juni 1999), van ‘*de beginselen van behoorlijk bestuur*’, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Aangezien DVZ de beslissing van 6 december 2012 (stuk 1) heeft genomen waarbij zij duidelijk de beginselen van behoorlijk bestuur heeft geschonden daar zij een verblijfsrecht heeft toegekend bij aangetekend schrijven van 28 augustus 2012 (stuk 4) onder de voorwaarden dat binnen de 3 maand, na datum van verzending van de beslissing een aanvraag tot het bekomen van een arbeidskaart wordt ingediend door de werkgever van verzoeker.

Dat deze aanvraag tijdig is ingediend en werd geweigerd op 18 oktober 2012 (stuk 5) doch hiertegen werd binnen de wettelijke termijn door de werkgever beroep aangetekend (stuk 6).

Dat zonder het resultaat van deze beslissing af te wachten DVZ heeft geoordeeld op 6 december 2012 te moeten besluiten tot een ongegrondheidsverklaring.

Dat derhalve gelet op de beslissing van DVZ de Vlaamse Minister bevoegd voor het Tewerkstellingsbeleid zal dienen te beslissen tot weigering gezien verzoeker op dit ogenblik een negatieve verblijfsbeslissing inzake aanvraag 9bis heeft bekomen zodat er eenvoudig geen arbeidskaart meer kan afgeleverd worden.

Dat hierdoor de subjectieve rechten van verzoeker worden geschonden.

Aangezien m.a.w. de beslissing van de Vlaamse Overheid dd 18 oktober 2012 nog niet definitief was.

Dat verzoeker niet de mogelijkheid heeft gehad om de rechtsmiddelen uit te putten, die hem door de wetgever bij artikel 9 en 10 van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers en het KB van 9 juni 1999 houdende de uitvoering van de wet, werden verstrekt;

Dat elk bestuur in dezelfde omstandigheden geplaast deze beslissing niet had genomen gezien zij voorbarig was gelet op het nog hangende beroep zodat deze beslissing kennelijk onredelijk is en genomen werd in strijd met de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat derhalve geen sprake is van fair play daar verzoeker niet de gelegenheid heeft als burger om op te komen voor zijn betrokken belang en hierbij elke vorm van rechtszekerheid en gelijkheid wordt geschaad, temeer daar de wet hem een recht tot hoger beroep heeft toegekend.

Dat een overheid in dezelfde omstandigheden geplaast minstens gewacht had totdat in beroep beslist is omtrent de vraag tot het bekomen van een arbeidskaart;

Dat het inderdaad onredelijk is bij voorbaat, hangende het beroep, uitspraak te doen omtrent feiten waarvan het resultaat nog niet gekend is.”

3.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond is. De bestreden beslissing omvat eveneens een motivering in feite. Zo wordt in de beslissing ingegaan op de verschillende door verzoeker ingeroepen elementen ter staving van de grond van zijn aanvraag en toegelicht waarom deze niet worden weerhouden om de machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden toe te staan.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt daarenboven dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent.

Een schending van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond verklaard, wat betekent dat verweerder de buitengewone omstandigheden die het indienen van de aanvraag in België rechtvaardigen, bewezen acht, maar van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk.

De Raad benadrukt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt verweerder over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In de mate dat verzoeker stelt dat verweerder akkoord ging met een verblijfsmachtiging op voorwaarde dat binnen de drie maanden een aanvraag tot afgifte van een arbeidskaart zou worden ingediend door de werkgever, merkt de Raad allereerst op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verweerder verzoeker bij schrijven van 28 augustus 2012 meedeelde dat instructies zouden worden afgegeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister *“onder voorbehoud van de voorlegging van een door uw bevoegde gewestelijke overheid afgeleverde arbeidskaart B”*. Verweerder gaf middels voormeld schrijven aldus aan dat de verblijfsmachtiging zou worden toegekend gelet op de bij de aanvraag voorgelegde arbeidscontracten bij M. bvba, indien voor deze tewerkstelling een arbeidskaart B zou worden afgegeven door het hiervoor bevoegde Vlaamse gewest. De effectieve toekenning van de verblijfsmachtiging op deze grond werd aldus afhankelijk gemaakt van het verkrijgen van de arbeidskaart B, en niet louter van de tijdige indiening van de aanvraag tot afgifte van de arbeidskaart B.

In de bestreden beslissing weigert verweerder de toekenning van de verblijfsmachtiging op grond van de bij de aanvraag voorgelegde arbeidscontracten met M. bvba, omdat uit een schrijven van het Vlaamse gewest van 18 oktober 2012 blijkt dat de aanvraag tot afgifte van de arbeidskaart B werd geweigerd.

Verzoeker betoogt dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld, en in strijd met de beginselen van behoorlijk bestuur, waar deze zijn verblijfsaanvraag weigerde middels de bestreden beslissing zonder eerst het resultaat af te wachten inzake het beroep dat door zijn werkgever binnen de wettelijke termijn werd ingediend tegen de weigering van de arbeidskaart B. Hij benadrukt dat de beslissing van de Vlaamse overheid van 18 oktober 2012 nog niet definitief was en stelt dat verweerder aldus de bestreden beslissing voorbarig heeft genomen. Hij betoogt in dit verband ook dat gelet op de bestreden beslissing de bevoegde Vlaamse minister niet anders zal kunnen dan het beroep af te wijzen en dat aldus zijn subjectieve rechten worden geschonden.

De Raad merkt allereerst op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat verweerder op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, met name op 6 december 2012, kennis had van het gegeven dat verzoekers werkgever een beroep indiende tegen de beslissing tot weigering van de arbeidskaart B, zodat niet blijkt dat hij met dit gegeven rekening kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Gelet op de stukken die verzoeker thans aanbrengt, blijkt ook dat hij verweerder pas bij schrijven van 24 december 2012 in kennis stelde van het gegeven dat een beroep werd ingediend tegen de weigering van afgifte van de arbeidskaart B.

De bestreden beslissing steunt op een correcte feitenvinding. Het administratief dossier bevat zo een schrijven van het Vlaamse subsidieagentschap voor werk en sociale economie van 18 oktober 2012 waarin wordt meegedeeld dat de aanvraag van verzoekers werkgever voor de afgifte van een arbeidsvergunning en arbeidskaart B werd geweigerd.

In zoverre verzoeker verder aanvoert dat diende te worden gewacht met het nemen van een beslissing inzake de ingediende verblijfsaanvraag tot de termijn om beroep in te stellen tegen de weigering van de arbeidskaart B was verstreken of totdat, indien binnen deze termijn een beroep was ingesteld, er een definitieve uitspraak was over het al dan niet toekennen van de arbeidskaart door de Vlaamse overheid, merkt de Raad op dat niet blijkt dat er een wetbepaling is die voorschrijft dat het nemen van een beslissing inzake de aanvraag van een vreemdeling om, op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd aan bepaalde termijnen is gebonden. Verzoeker slaagt er evenmin in aan te tonen dat het indienen van een beroep tegen de weigering van de arbeidsvergunning en -kaart een schorsende werking zou hebben ten opzichte van de beslissing die diende te worden genomen inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of zou verhinderen dat zulke beslissing wordt genomen. Er kan dan ook niet worden geconcludeerd dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld door de bestreden beslissing te nemen zonder het verstrijken van de beroepstermijn af te wachten of zonder de uitkomst van een eventueel tegen de weigering van de arbeidskaart B ingediend beroep af te wachten.

De Raad merkt verder op dat verzoeker op geen enkele wijze de bepaling of grond duidt op basis waarvan de bevoegde Vlaamse minister, als gevolg van de bestreden beslissing, niet anders zou kunnen dan het beroep af te wijzen en dit zonder dat hij nog moet overgaan tot een inhoudelijke beoordeling van het beroep. Verzoeker maakt zijn betoog op dit punt dan ook niet aannemelijk.

Louter ten overvloede merkt de Raad ook nog op dat uit bijkomende informatie die door verweerder werd overgemaakt naar aanleiding van de terechtzitting blijkt dat de bevoegde Vlaamse minister intussen het beroep heeft verworpen zoals dit door verzoekers werkgever werd ingediend tegen de beslissing tot weigering van de arbeidsvergunning en -kaart.

De uiteenzetting van verzoeker laat de Raad niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens of op basis van een incorrecte feitenvinding. Er blijkt evenmin dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze, met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt, tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

De Raad stelt vast dat de uiteenzetting van verzoeker niet toelaat vast te stellen dat het rechtszekerheidsbeginsel werd miskend. Verzoeker toont niet aan dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing is afgeweken van een vaste gedragslijn.

3.2.5. Aangezien verzoeker niet aantoont dat het bestuur door oneerlijke middelen, zoals het achterhouden van gegevens, door verdragingsmanoeuvres of door overdreven spoed, de verkrijging van een recht zou hebben bemoeilijkt kan evenmin een schending van het fair playbeginsel worden vastgesteld.

3.2.6. De Raad wijst er vervolgens op dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld of ongelijke gevallen gelijk werden behandeld. Verzoeker blijft op dit punt evenwel in gebreke. In de mate dat verzoeker deze ingeroepen schending verbindt met het gegeven dat

hem een nuttige beroepsmogelijkheid tegen de beslissing tot weigering van de arbeidskaart B wordt ontnomen, herhaalt de Raad dat hij niet aannemelijk maakt dat de thans bestreden beslissing de effectiviteit van voormelde beroepsmogelijkheid in de weg zou staan.

3.2.7. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend.

3.2.8. Verzoeker voert ten slotte nog een schending aan van de artikelen 9 en 10 van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers en het koninklijk besluit van 9 juni 1999 houdende de uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers, waarbij hij andermaal aangeeft dat hij niet de mogelijkheid heeft gehad om de hierin vervatte rechtsmiddelen uit te putten. De Raad merkt evenwel op dat de bestreden beslissing verzoeker of diens werkgever niet heeft verhinderd om bij de bevoegde overheid een beroep in te stellen tegen de beslissing tot weigering van de arbeidsvergunning en -kaart. Er blijkt ook geenszins dat dit beroep niet inhoudelijk werd behandeld omwille van de bestreden beslissing. Aldus kan geenszins worden vastgesteld dat de bestreden beslissing voormelde bepalingen zou hebben miskend.

3.2.9. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker heeft daarnaast geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS